

LA CARÈNCIA

La carència, Peter. Recorda: ningú no pot valorar res del que té si no ha experimentat prèviament la desesperació de la carència, estimat Peter. No, ningú no pot desenvolupar plenament les seves facultats; en definitiva, ningú no pot somiar a convertir-se en un superhome, i no parlo d'un nino de la casa Marvel, sinó que em refereixo a un SUPERHOME en majúscules, si no ha experimentat abans el sacrifici de la privació. Per això, quan tenies sis anys, vaig dipositar aquell líquid a les teves còrnies per deixar-te invident durant dos anys. Però em reconeixeràs que aquells set-cents dies d'obscuritat total van ser moments d'autèntic descobriment.

Recordes com, de cop i volta, en no poder fer servir els ulls, la resta de sentits se't van despertar com en una primavera sensitiva? Va ser de forma progressiva, però sense pausa. Em deies: «Pare, les puntes dels dits són ara els meus ulls. Les meves orelles són ara els meus ulls. El meu olfacte és ara els meus ulls». Vas adquirir un estrany sentit de la tridimensionalitat, fins i tot dins d'aquell mar de fosc, tot i que no sense que abans, evidentment, patissis alguns accidents lleus, necessaris en qualsevol procés d'aprenentatge. Dos anys cec durant els quals, te'n recordes?, vas començar a tocar el piano amb una destresa i una seguretat que, si no haguessis passat per aquell tràngol (reconec que desagradable), haurien trigat dècades a aflorar a la superfície. Als vuit anys vas assolir l'òida absoluta, i això tenint en compte, ho hem de reconèixer, que no havies nascut precisament per ser un prodigi de la música.